

בת האופה

יודעים אתם מדוע האוח צועק בכעס כזה בלילות "אוך.. אוך!" אם לאו, אספר לכם. בזמנים עתיקים, לא בזמנים שלי ולא בשלכם, בזמנים של אף אחד, הסתובבו באנגליה כל מיני יצורים משונים, אלפים, ברוונים, ענקים, צפרדעים מדברות ואחרים. וכמובן גם פיות, שהיו בעלות כוח רב ויכולות לעשות כל דבר. הפיות לעתים קרובות לבשו צורה של בני-אדם וכך גילו את התכונות השונות של האנשים. והפיות אהבו במיוחד להעניש בני אדם על מעשים רעים שלהם ולגמול להם על מעשים טובים.

וכך, בערב אחד, פייה כזו לבשה צורה של קבצנית פשוטה, באה לכפר כלשהו ונכנסה לביתו של האופה. הדלת הייתה פתוחה והיא נכנסה למאפייה. האור היה חלש, באוויר הורגש ריח של לחם טרי ומהתנור הענקי יצא חום רב. לפני התנור טרחה נערה יפה ומסודרת, ועל

שולחן נמוך מונחות היו כיכרות של לחם פריך טרי.

הפייה נהנתה ממראה של הנערה, והתפלאה מהזריזות היא מוציאה מהתנור את הלחמים האפויים ומכניסה את החדשים.

בכל כיכר מוכנה הנערה דפקה קלות באצבע, כדי לוודא שהיא אפוייה כהלכה, ושמה אותה על השולחן הנמוך.

"תני חתיכת לחם לאישה מסכנה!" ביקשה הפייה בקול רועד, כאילו קבצנית זקנה.

בת האופה המשיכה לעסוק בעבודתה ובקושי שמה לב על הזקנה. אחרי זמן מה, בלי לומר מילה טובה, הפרידה קצת בצק גולמי וזרקה לה.

"אין לי בצריף שלי תנור כדי לאפות את זה" אמרה הזקנה כשהיא מרימה מהרצפה את חתיכת הבצק "תרשי לי להכניס אותו לתנור." בת האופה הייתה יהירה מדי כדי לענות

לקבצנית זקנה. ובכל זאת, כאשר הגיע זמן להכניס לתנור מנה חדשה של בצק, הסכימה שהזקנה תשים על המרדה את חתיכת הבצק הגולמי שלה.

כשהלחמים נאפו והסמיקו והנערה הוציאה אותם מהתנור, ראתה שמהחתיכה הקטנה של בצק התקבלה כיכר לחם גדולה ויפה. הזקנה הושיטה את ידה אליה, אך הנערה דחפה אותה. "לכי, קבצנית מלוכלכת" צעקה עליה "זה לא הלחם שלך!"

וכמה שהזקנה לא ביקשה, הנערה לא הסכימה לתת לה את הלחם, ובמקומו זרקה לה שוב חתיכת בצק גולמי, אפילו קטנה יותר מהקודמת. אך כשהזקנה שמה את הבצק לתנור, שוב התקבלה כיכר לחם, גדולה יותר מהקודמת, ואפילו סמוקה ויפה יותר.

גם עכשיו הנערה לא הסכימה לתת לה לזקנה את הלחם הזה ורק רצתה לגרש אותה

מהמאפייה. אך הזקנה ביקשה ממנה חתיכת בצק שלישית, אחרונה, רק למזל. והנערה זרקה לה פיסת בצק קטנטונת, בלי אפילו להביט עליה. וחבל...

כפי שכבר סיפרתי, בת האופה הייתה יהירה מדי כדי להסתכל על זקנה מרופטת כלשהי. היא הוציאה את הלחם האפוי וראתה שוב שמהפיסה הקטנטונת של הבצק נאפתה לכיכר לחם גדולה וסמוקה. ברוב רוגז, ובלי להביט אל הזקנה, דחפה אותה בקריאה "אוך, אוך.. לכי כבר!"

ואילו הסתכלה עליה הייתה רואה שקבצנית הזקנה הפכה פתאום לאישה צעירה, גבוהה ויפה, בגדיה הקרועים נעשו לגלימה ארוכה ומבריקה, והמקל העקום שלה הפך לשרביט נוצץ.

אך הנערה לא הביטה עליה כלל. כשהוציאה את כיכר הלחם הנהדרת מהתנור דחפה בצעקה

מרוגזת את הפייה "אוך, אוך. לכי כבר מכאן, לכי!".

ולא הספיקה לגמור את המשפט כשהפכה לאוח גדול ועפה דרך החלון בקריאות "אוך, אוך!" עכשיו אתם יודעים מדוע האוח קורא כך בלילות.

